

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

صحبت درباره استطاعت و شرطیت استطاعت نسبت به وجوب حج عرض شد و مطلب در این قضیه تمام شد که استطاعت شرط برای وجوب حج هست منتهی شرط برای وجوب است به عنوان یک شرط عقلی مثل سایر شرایط عقلیه مثل حیات و صحت و سایر شروطی که اینها به عنوان شروط عقلی برای وجوب هستند و بدون آنها اصلا تکلیفی تعلق نمی گیرد و آن تکلیف هیچ ارتباطی به مسائل خارجی ندارد استطاعت به معنای القدری علی الفعل به این معناست.

بعضی از فقها مانند صاحب مدارک و همین طور صاحب حدائق این مطلب را به این کیفیت متذکر شدند که استطاعت در حج چیزی غیر از خود آن قدرت نیست اضافه بر آن زاد و راحله به میزان متعارف و مصطلح باشد.

نکته ای که نسبت به قضیه استطاعت عرض شد بعد از بحث اصولی که راجع به واجب مطلق و مشروط کردیم به اینجا رسید که مساله استطاعت به معنای شرط عقلی و تحصیل شرط عقلی بر عهده مکلف است بنابراین واجب بالنسبه به شرط عقلی می شود واجب مطلق نه اینکه واجب مشروط زیرا مولا شروط عقلیه و مقارنات عقلیه را در دایره تکلیف هیچ وقت قرار نمی دهد بلکه در بعضی از اوقات البته به عنوان تنجز نه به عنوان فعلیت، به عنوان تنجز ممکن است قرار بدهد حالا فعلیت بسته به اصطلاح ما که فعلیت را قبل از تنجز بدانیم یا تنجز را قبل از فعلیت بدانیم این بسته به کیفیت معناست در واقع می شود دو مرتبه حالا تفاوتی هم نمی کند فعلیت اصطلاحا یعنی به آن جنبه عادی و خارجی آن تکلیف تنجز به جنبه استقرار گفته می شود.

در بعضی از موارد داریم که شارع آن جنبه تنجز را لحاظ کرده گرچه جنبه فعلیت را لحاظ نکرده یعنی تکلیف مستقر شده حالا بواسطه عدم انطباق فرض کنید شخص خواب است در اول زوال می خوابد و بعد از غروب هم... خواب ادواری جنون ادواری شنیدید این هم خواب ادواری دارد پنج دقیقه قبل از زوال خوابش می برد و موقع مغرب هم از خواب بیدار می شود می گوید خب الحمدلله که چیزی بر ما مستقر نشده، نه این شارع در اینجا به عنوان تنجز لحاظ کرده و قضایش را لازم شمرده.

یا اینکه فرض کنید در مورد صوم حائض گرچه در آنجا فعلیت ندارد ولی بالاخره تنجز را دارد لذا صلاة را شارع در آنجا استثنا کرده و لکن صوم را استثنا نکرده است این به ملاحظه مصالحی که در اینجا خود شارع اعرف به مصالح هست و در تحقق و استقرار تکلیف لحاظ شارع معتبر است که در بعضی موارد آن لحاظ تنجز شده و در بعضی موارد آن لحاظ نشده در شروط عقلی این شروط شروطی نیست که مولا آن را در دایره

تکلیف ذکر کند خب مشخص است مولا وقتی که امر می‌کند به انجام یک مساله‌ای آن شروط عقلی را به حساب نمی‌آورد:

مثلا اکرم زیدا ليله الخميس ان كنت حيا، يا ان كنت صحيحا يا ان قدرت على ذلك معنا ندارد این شروطی که در اینجا هست این شروط مقارن و بدون لحاظ است یعنی مفروغ عنه است تقریبا بخواهیم راجع به این قضیه مثال بزینم مثل شرط صحت را در مورد متبایعین می‌توانیم بگوییم که گرچه مشتری جنس را به شرط صحت نخرد و ضمان عیب را در ذمه بایع مستقر نکند ولی شرط صحت یک شرط ضمنی است این را می‌گویند از شروط ضمنیه، شروط ضمنیه شروطی است که یا عقل نسبت به آن شروط حکم بتی در لحاظ آن شروط دارد که دیگر مولا لازم و ضروری نیست که نسبت به آن شروط تذکر بدهد یا شروط عرفیه است یعنی سیره عقلائیه بر این است خب متبایعین وقتی [مبايعه] می‌کنند هم در معوض آن صحت وجود دارد هم در عوض یعنی هم در مال مبتاع این صحت به عنوان یک شرط عرفی و عقلایی وجود دارد و هم در آن درهم و دیناری که او می‌پردازد صحت و سلامت در آنجا لحاظ شده و در سایر موارد هم مطلب به همین کیفیت است این را می‌گویند شروط ضمنیه.

لذا بعضی‌ها در مورد خيار عيب قائل به اسقاط خيار در مورد عيب نيستند مگر اينکه قيد بشود در اينکه حتی با وجود عيب حق اسقاط خيار ندادی آن یک مطلب دیگر است ولی مساله عيب را جدا کردند بعضی دیگر در مورد غبن این مطلب را گفتند که اسقاط کافه خيارات شامل خيار غبن نمی‌شود بخاطر این است که در قضیه غبن بناء عقلاء و سیره عقلائیه بر عدم غبن در متبایعین هست لذا اسقاط کافه خيارات شامل این نمی‌شود خيار خلف و تخلف از شرط و امثال ذلک و خيار مجلس و اینها همه دافع در اسقاط خيار هست ولکن این مساله در مورد غبن اینطور نیست ولی حد مسلم این است که مساله خيار عيب از این مسائل خارج است و در آنجایی که خود متبایعین بخواهند حتی اسقاط خيار عيب را بکنند باید تذکر بدهند که حتی خيار عيب هم در اینجا اسقاط می‌شود دیگر در این صورت مساله صورت دیگری پیدا خواهد کرد.

علی‌کل حال بطور کلی یکی از مسائل اصلی ما در باب استنباط یک مساله مهم این است که شروط و مقارنات عقلیه و عرفیه و عقلائیه یعنی بنای سیره عقلا و مگر اینکه شارع در اینجا معنای خاص داشته باشد و تذکر استثنا داشته باشد ولی در باب انشاءات آن شرایط عقلیه و همینطور شرایط وجودیه هم داخل در شرایط عقلیه هستند شرایط عقلیه و همینطور شرایط مبتنی بر سیره عقلائیه که از او تعبیر به شرایط عرفیه می‌شود اینها در دایره طلب در نفس مولا جایی ندارد یعنی مولا در مقام بیان حکم نسبت به شرایطی مولا این قیود و حدود را می‌آورد که عدم ذکر قید و شرط مخل به غرض مولا در تحصیل تکلیف است نسبت به آنها مولا اقدام می‌کند اما هیچ وقت مولا نمی‌گوید ليله الخميس اکرم زیدا ان استطعت خب استطعت معنا ندارد اکرم زیدا ليله الخميس

لا تكون نائماً او تكون منتبهاً او ان كنت حياً معنا ندارد یا مثلاً اکرم زیدا ليله الخميس در وقتی که منع عبور و مرور در بلد است حکومت نظامی است فرض کنید این منافات با عبور و مرور و اینها دارد مثلاً در آن زمانی که در شبها حکومت نظامی بود اگر مولا یک چنین امری را بکند که اکرم زیدا ليله الخميس خب در اینجا جا برای عبد هست که سوال بکند برای فرض دیگر با وجود یک چنین شرایط عبور و مرور چگونه اکرام در اینجا محقق است آیا صورت اکرام را تغییر بدهیم از قبل زید را بیاوریم در اینجا که بماند ولی جای سوال است که در اینجا این سوال را بکنند بر حسب عادی این ليله الخميس که منع عبور و مرور است چطور فرض کنید شما اکرام داری در اینجا، خب مولا شاید متوجه نباشد در مسائل عرفیه و شرایط حاکم بر عرف و سیره عقلائیه بنای مولا بر تذکر و تقید حکم و تکلیف آن شرایط و قیود نیست چه آن قیود عقلیه باشد یا آن قیود غیر عقلیه و عقلائیه باشد در قیود عقلیه و عقلائیه که مبتنی بر سیره عرف است البته نه هر عرفی، عرفی که مخالف با مبانی شرع در آنجا اصلاً سیره عقلائیه راه ندارد و همینطور مبنای عرف در آنجا باطل است نه در عرفی که از ناحیه شرع دلیلی بر مخالفت آن نیامده باشد که آن آیه شریفه **خُذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ** ﴿الأعراف، ۱۹۹﴾ حکایت از همین اصل عرفیه و عقلائیه می کند در متابعت از احکام در این موارد در اینجا خود آن طرز کلام در القاء تکلیف لازمهاش همان رعایت این مطالب است مگر این که در بعضی موارد در آنجا شارع تذکر بدهد:

مثلاً در مورد صلاة نائم برای آن شخصی که قبل از فعلیت صلاة در قبل از زوال بیهوش می شود یا اینکه خوابش می برد و بعد از اذان مغرب به هوش می آید خب در این موارد شارع حکم به قضا کرده اما در سایر موارد دیگر نه در آنجا بطور کلی این مساله وجود دارد حالا اگر شارع و مولا در اینجا آمد و همین شرط و قید عقلائی را تذکر داد و بیان کرد آیا ذکر شارع این شرط عقلی را باعث خروج مفهوم آن شرط عقلی از مفهوم اولیه آن می شود و یک مفهوم اصطلاح و شرعیه به خود می گیرد برای تقیید این حکم یا این تکلیف؟ یا اینکه نه بر همان مفهوم اولی خودش باقی است وقتی شارع می فرماید ان استطعت اکرم زیدا ليله الخميس این معنای استطعت یعنی چی؟ یعنی همین استطاعت دیگر یعنی بتوانی، خودت را به زحمت نیانداز نه اینکه استطعت در آنجا از آن معنای عقلیه و عرفیه خودش خارج می شود حالا چون مولا آمده به این معنا تنبیه کرده پس این ان استطعت یک معنای دیگر پیدا خواهد کرد جدای از آن مفهومی که ما قبلاً داشتیم، نه، این مساله به این کیفیت نیست و مبنا و مدار تعامل عرف بر تغییر مفهوم قیود عقلیه و عرفیه در صورت تنبیه مولا در آنجا نیست.

این مساله شما می بینید قضیه بسیار مهمی است همانطوری که خدمتتان عرض کردم در خیلی از موارد یکی از کلیدهای مهم اجتهاد رسیدن به این مطلب و به این نکته است که بطور کلی جریان القاءات شرعیه و انشاء قواعد کلیه و اصول عملیه در مبانی شرعیه جریان القاء تکلیف مخاطبین و مساله تفهیم و تفهم و تبادل مطالب تمام اینها بر اساس همین قضیه واحده متابعت شارع از مبانی عقلیه و عرفیه در جریان تخاطب قرار

می گیرد.

شارع وقتی که می گوید اصل برائت را در اینجا جاری کن اصل برائتی که خود عرف هم در اینجا جاری می کند اما در آنجایی که عرف اصل برائت جاری نمی کند جای اصل برائت نیست شارع هم در آنجا یک چنین کاری را انجام نمی دهد وقتی شارع می گوید لا تنقض الیقین بالشک مبنای استصحاب را بیان می کند این در اینجا همان استصحابی است که اگر عرف هم باشد همین استصحاب را انجام می دهد و خارج از این استصحاب نمی کند اگر شارع قواعد حل و طهارت و سوق مسلمین را آورده اگر شارع مبنا و قاعده ید را آورده نمی دانم سوق مسلمین را آورده نه سوق مسلمینی که همه از سر تا پایشان معلوم نیست هزارتا کار می کنند و از صدتا افراد بی دین و لامذهب هم بدتر هستند و اسم خودشان را مسلمین گذاشتند سوق مسلمینی که جریان تبادلات این امور مسلمین در این جایگاه سوق مسلمین است وقتی طرف صاف دارد نگاه می کند می بیند ذبیحه غیراسلامی است سوق مسلمین در اینجا به چه درد می خورد؟ هزارتا سوق مسلمین توی سرمان بخورد فایده ای ندارد در اینجا خودت داری می بینی ذبیحه غیراسلامی است بسم الله نمی گوید رو به این طرف دارد ذبح می کند اصلا فرض کنید یک آدمی است که مسلمان هم نیست همین طوری دارند ذبح می کنند یا این که مسائل دیگر یا در سوق مسلمین اصلا ربا جریان دارد حالا چون سوق مسلمین است پس بنابراین آنچه که در اینجا وجود دارد همه اینها هیچ حکمی درش مترتب نمی شود؟ نه آقا سوق مسلمینی که درش ربا است و مبالغت نیست کجا این سوق مسلمین می تواند اماره برای حلیت امثال ذالک واقع بشود؟

و همین طور سوق غیرمسلمین در آن جایی که وثاقت دارد سوق یهود و نصارا اگر انسان نسبت به کلام و نسبت به بازار آنها اعتماد دارد جای اینها عوض خواهد شد.

بینید ما نمی توانیم تحجر و تعصب پیدا بکنیم نسبت به همان لفظی که آمده و بدون اینکه در چه جایگاهی شارع این لفظ را بیان کرده بیاید همین طوری به عنوان یک قاعده مصطلح برای همه موارد مورد استفاده قرار بدهیم نخیر! اگر شارع گفته سوق مسلمین سوقی که اسلام در آنجا حاکم است اگر شارع گفته اصل اباحه اصل اباحه ای که عرف آن اصل اباحه را جاری می کند.

اگر شما فرض کنید قریب به یقین فرض بکنید چنین می شود گفت اصلا شکی وجود ندارد نسبت به نجاست یک مورد تقریبا یقین دارید مثلا به یقین می رسید یک شکی می دهید که آن موقع که داشتید چشمتان را می خاراندید یک شبهی بود و بگویید یک درصد در آنجا احتمال می دهید و لذا قاعده طهارت آمده کل شیء لک طاهر حتی تعلم انه قدر همین طوری چشمت را هم باز کنی و قشنگ ببری جلو و در ده سانتی بخواهی بینی نه آقا آن کل شیء لک طاهر مربوط به آنجایی است که در آنجا حتی تعلم انه قدر یعنی مربوط به آن مواردی است که در آن موارد خود عرف هم توجهی نسبت به اینها ندارد حالا شارع به خاطر اینکه مردم در

وسواس نیفتند یک کمی هم شارع آمده اضافه کرده نه اینکه در آن حدی که دیگر اصلا بویش را نگاه می کند غیر عادی است رنگ و طعمش غیر عادی است هیچ کدامش نمی خورد به این چیز می گوید کل شیء لک طاهر خب چشم که ندیدی تازه آن هم قشنگ بالمعاینه شما بیایی بالاسرش بایستی بینی این در اینجا عرف می گوید نجس است در اینجا جای استصحاب نیست در اینجا جای براءت نیست یا باید در آنجا استصحاب جاری کرد در این قضیه و همین مساله ای که فرض بکنید در آن روز گذشته راجع به قضیه مذی مطرح شد شما الان نگاه بکنید همین مساله را در اینجا داریم تمام فقها فتوا بر چی می دهند؟ بر استصحاب منویت می دهند یعنی بعد از احتلام اگر فرض کنید رطوبتی شخص ببیند قبل از استبراء بالبول همه حکم به چی می شود؟ حکم به استصحاب می کنند خب مبنای استصحاب در اینجا چیست؟ خب آن یقین سابق به اینکه شک لا حق در رطوبت ادامه همان رطوبت است یا رطوبت دیگر حکم به استصحاب می شود اصلا در اینجا جای استصحاب نیست چرا؟ آنچه را که الان شما نگاه بکنید آن شخصی که در اینجا شک دارد نسبت به اینکه این همان است یا آن نیست عرف نسبت به این قضیه چه می گوید؟ عرف می گوید آیا شما حکم به منویت و جنابت و غسل مجدد بکن یا اینکه می گوید وقتی شک داری شاید چیز دیگر باشد مخصوصا اگر یک چنین قضیه ای از آن فرد متداول باشد و متعارف باشد عرف در اینجا چه می گوید آیا عرف در اینجا حکم به استصحاب می کند فرض بکنید ده دقیقه فاصله افتاده نیم ساعت هم فاصله افتاده می گوید استصحاب بکن چه خبر است؟ این مساله که لاتنقض الیقین بالشکی که در اینجا هست اصل و مبنای علمی این است کدام یقین؟ آیا بعد از قطع آن احتلام تو یقین به کمیت هم داشتی که الان داری استصحاب منویت می کنی یا نه؟ یقین شما نسبت به منویت و کمیت منویت همان مقداری است که اول دیدی آن را ما یقین داریم نسبت به او یقین داریم همان حکم به جنابت هم در آنجا خواهد شد ولی آن ادامه اش مثلا بعد پنج دقیقه دیگر صحبت سر این است دو دقیقه پنج دقیقه بعد این ادامه اش را از کجا شما یقین سابق را در اینجا احراز می کنید مگر اصل اول در استصحاب یقین سابق نیست خب دو تاست دیگر یکی یقین سابق یکی هم شک لاحق در استصحاب ما این دو اصل را داریم خب یقین را شما در اینجا اثبات کردید این مقدار خب مشخص بود و حکمش هم مشخص است و آن جنابت است و اینها خب بعد چی؟ اگر شما یقین داشتی بر اینکه در اینجا دو مساله باید لحاظ بشود اول کمیت را یقین داشتی دستگاهی بود که اندازه گرفته قبل از اینکه حضرت عالی وارد مسائل دقیق و رقیق و لطیف و عمیق و اینها بشوید دستگاهی اندازه گرفته و میزان را برای شما نشان داده بسیار خب و آن مقداری که مشاهده شده کمتر از آن مقداری است که آن چیز کرده اگر این دستگاه خوب کار کند حالا بر فرض این کمتر بوده خب این در اینجا آن یقین شما در آنجا محفوظ بر مقدار کمیت این یک تازه مساله دوم در اینجا می ماند که آن رطوبت بعدی منشاء دیگری دارد لعل اینکه این در همان مقدار متمه به اصطلاح خروج منویت قبلش نشده باشد در حالی که یک چنین چیزی

را ما سراغ نداریم آنچه که در اینجا هست یقین اول نسبت به کمیت خاص است دقت کنید ببینید چقدر احکام یک دفعه عوض می شود تمام فقها هزارو چهارصد سال حکم به استصحاب چی دادند؟ استصحاب منویت و جنابت مجدد دادند با یک تغییر یک دفعه می بینید اصلا عوض شد چه کسی گفته این منی است کجا نوشته؟ خب روایت که نداریم مبنا مبنای استصحاب است استصحاب کمیت سابق است آن کمیت را و آن هم چی شد تمام شد پس شما الان شک در مقدار اصلش دارید کو یقین؟ یقینی نداری وقتی یقین نداشتی دیگر در این صورت آیا می توانید حکم به منویت در اینجا نسبت به مایع منویت بکنید؟ نمی توانید چون اصل اول شما که پایه برای استصحاب است در اینجا لنگ شد وقتی لنگ شد شما چه چیزی را می خواهید استصحاب کنید بله در صورتی که این مایع و رطوبت یک رطوبت سیال غیرمنفک باشد آنجا این مساله پیدا می شود تازه اگر قرائن و شواهدی باشد که قرائنی باشد که قرائن غالبه باشد والا در خود او هم مساله همین است نسبت به خود فرض کنید یک رطوبت سیال باشد ولیکن شما آثار منویت را در او نبینید کجا شما حکم به استصحاب می کنید؟ آن هم نمی شود حالا چه برسد به مساله اول. خب این مبنای عرفی دارد این مبنای خارجی و تکوینی است شما نسبت به کمیت خاصه یقین دارید این یک امر خارجی است که دارید مشاهده می کنید خب بعدش که خارجی نیست احکام شریعت هم که بر اساس تعبد نیست بر اساس واقعیت خارجی است چرا؟ چون همان معصوم و شارعی که حکم استصحاب را نسبت به ادامه حکم جعل می کند همان حکم استصحاب را بر اساس یک اصل واقعی بار می کند که یقین نسبت به واقع است آن واقع را ببینید همه اش واقع خارج، واقع، تکوین، وجود خارجی نه وجود تخیلی و ذهنی و تعبدی شرعی، نه آن یقینی که داشتی نسبت به این و دیدی یقینی که دیدی یقینی که مورد مشاهدات بود یقینی که بر آن اساس حکم به نجاست می کردی والا فرض کنید در همان جا در همان مساله منویت شما رطوبتی دیدی و اصلا شک در منویت و غیرمنویت کردی در آنجا حکم به جنابت نمی کنی چون نسبت به اصلش شک دارید که اصلا چیزی تحقق داشته یا نداشته درست شد.

مجتهد در وهله اول بایستی به این مبانی عرفیه برسد اینکه می گویند مجتهد باید کاملا نسبت به سیره عقلائی و جریان تخاطب و معاشرت اطلاع داشته باشد این مساله همین است.

لذا قاعده حل و قواعد طهارت بر این بار می شود موارد سوقیت، بیّنه، قرعه، تمام اینها در تعارض بین قرعه و بیّنه در آنجا چیست؟ در یک جایی که بین قرعه و بیّنه متعارض است بیّنه می گوید این خانه زید است ولی قرعه حکم به تناصف می کند شما چگونه بین این دو جمع می کنید؟ بعضی ها آمدند بیّنه را مقدم کردند بعضی ها قرعه را مقدم کردند اتفاقا این مساله بین ما و مرحوم آقا بود و ایشان قائل به بیّنه بودند و ما سفت ایستادیم که اصلا در اینجا حکم به تناصف می شود چرا؟ مهمترین دلیل و استدلال ما در اینجا در صورتی که خود بیّنه ها با هم تعارض داشته باشند والا در صورت عدم تعارض خود بیّتین حکم با بیّنه است قائل می شود

بر اینکه دار دار زید است، نه، دوتا بینه حکم به تعارض دار زید کنند دوتا بینه حکم به دار عمرو کنند یعنی وقتی خود بینه در آنجا می گویند باید بین بینه قرعه انداخت که آیا این بینه را صلاحش را پذیری یا آن بینه را در آنجا ما می گفتیم در اینجا بیستین تفاوت می کند وقتی تفاوت کردند حکم به تنصیف می رسد یعنی در آنجا باید حکم به تنصیف کرد نه حکم به قرعه، مهمترین دلیلی که یادم است آن موقع ما ذکر کردیم این است که حکم عقل در اینجا آنچه که به عدل نزدیکتر است چیست؟ اینکه ما قرعه بین بینه بیاندازیم یا حکم به تنصیف دار کنیم؟ عقل می گوید تنصیف دار، چون که اگر همه اش مال زید است اقلا به نصفش برسد ولی در مورد قرعه نه اگر قرار باشد این در واقع مال او باشد حالا آمد و قرعه دنگش گرفت بر اینکه این خانه را به عمر بدهد خب این زید به هیچی از خانه اش نرسیده یک آجر هم نرسیده حکم عقل در اینجا نسبت به این مساله چیست؟ مردم در اینجا چه می گویند؟ دادگاه عین دادگاه اسلامی که خیلی عالی است این فرض کنید در غیر از جاهای دیگر فرض کنید چه می گویند آیا حکم به تنصیف دار می کند؟ قاضی یا حکم به قرعه بین بینه می کند؟ تنصیف است این مبنا همین دارد این قضیه در بسیاری از استنباط تکالیف حیاتی است که مجتهد مبانی عرفیه را کاملا در دست داشته باشد و بداند که احکام شرع و روایاتی که این روایات مقنن قواعد کلیه هستند در چه جایگاهی از این سیره عقلائیه قرار دارند آیا برای خودشان حکم مجزا جعل و وضع می کنند یا مقرر آن سیره عقلائیه و جنبه عقلائیه است که راجع به اینها مثالهای زیادی زده شده و دیگر نیازی به توضیح نیست لذا ما در باب استطاعت می بینیم شارع هم همین مبنا را طی کرده و روایات هم حکایت از همین مساله دارد.

اللهم صل على محمد و آل محمد